

В. „Законност“
ще излиза два пъти въ седмицата:
ВЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ И НЕДЪЛЯ.

ЦѣНАТА МУ Е:

За година	9 лева
" 6 мѣсеси	5 "
" 3 "	3 "
" 1 "	1 "

За въ странство

се прибавятъ пощенските разноски.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 ст.**ЗАКОННОСТЬ**

КОММИСИЯ ЗА СЪБИРАНИЕ ДОБРОВОЛНИ ПОМОЩИ ЗА ВЪЗДИГАНIE ПАМЯТНИКЪ НА ЗАГИНАЛИТЕ ПРѢЗЪ МѢСЕЦЪ ФЕВРУАРИЙ 1887 ГОД. ВЪ РУССЕ И СИЛИСТРА БЪЛГАРСКИ ПАТРИОТИ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Обявява се за всеобщо свѣдѣніе, че Комисията за събираніе доброволни помощи за въздиганіе памятникъ на загиналите прѣзъ мѣсецъ Февруари 1887 год. въ Руссе и Силистра български патриоти е вече окончателно конституирана и че доброволни пожертвуванія за постиганіе цѣлта на комисията се приематъ отъ днес нататъкъ съ най-голѣма благодарность.

Пожертвуваніята могатъ да се внасятъ на кассиера на комисията, г. Крѣстю Н. Поповъ, срѣщу рѣдовни квитанции.

Гр. Руссе, 4 Априлъ 1897 г.

Отъ Комисията.**ОБЯВЛЕНИЕ**

Продава се една къща, състояща отъ 9 стаи, надъ двѣ подници, съ кухня и дворъ отъ 400 кв. метра, находяща се при градския часовникъ, въ която сега се помѣщава Техническото отдѣление на Русенското Общ. Управление.

За споразумѣніе — до Ангелъ Теодоровъ, адвокатъ въ Руссе.

3—3

Продаватъ се сто основателни акции отъ Българската Търговска Банка.

За споразумѣніе — писмено до редакцията на вѣстника.

3—3

ОБЯВЛЕНИЕ

Младежъ съ гимназиално образование, бившъ учитель и студентъ по философията въ Франция, търси да дава частни уроци, мѣсто въ нѣкоя кантонъ, или учрѣждение.

За споразумѣніе — въ редакцията.

3—3

ОБЯВЛЕНИЕ

Обявявамъ на почитаемата публика, че отъ днес нататъкъ, както всѣка година, всѣки недѣлни и празнични дни въ градината ми, надъ гарата, ще свири военната музика. Обѣщавамъ на г. г. посѣтителите си първокачественни закуски, пиво отъ пивоварницата „Св. Петка“, съ бѣрза и учиства присуга.

Съ Почитание:
ДИМИТРЪ ПЕТАЛА.

2—1

Руссе, 5 Априлъ 1897 год.

Отъ съдѣржанието на уводнитѣ статии, напечатани въ послѣднитѣ броеве на нашия вѣстникъ, читателите ни, надѣмъ се, сѫ могли да се убѣдятъ, какво необходимостта да се слѣдятъ въ едно всичкитѣ опозиционни фракции е повече отъ очевидна и че първия актъ, който трѣба да се направи, за да се постигне тая високожелателна и патриотическа цѣль, е да се свика единъ голѣмъ опозиционенъ конгресъ въ София.

Естествено е, слѣдъ констатираніето на горнитѣ двѣ истини, да се попитамъ: какви трѣба да бѫдатъ задачитѣ на прѣдлагаемия отъ насъ конгресъ и какви практически сътни магатъ да се очакватъ отъ дѣятелността на единъ съборъ, съставенъ отъ прѣставители на толкова различни, па, ако щѣте, и до нѣкадѣ враждебни една на друга политически партии и фракции.

Най-главната, спорѣдъ насъ, задача, която има да разрѣши проектируемия опозиционенъ конгресъ, е: да даде на българското правителство да разбере, че българския народъ, наситенъ вече отъ прѣститѣ на два послѣдователни режима, въ време на които неговитѣ права и свобода биваха тъкани и задушавани по единъ най-произволенъ и безчеловѣченъ начинъ, е твърдо рѣшенъ да поиска отъ когото трѣба, да се възвори въ държавата царството на конституцията и на законитѣ и да прѣстане онъ бѣсненія и злоупотрѣблени на властта, които застрашаватъ да скомпрометиратъ окончателно бѫджеността на княжество. Тая задача сама по себѣ си е толкова важна и постиганието ѝ толкова желателно, че само за нея разрѣщението би струвало да се свикатъ не единъ, а нѣколко конгреса. Безспорно е, обаче, че и цѣлъ рѣдъ други въпроси отъ не-помалко политическа, общественна и даже икономическа важност ще трѣба да се подложатъ на обсѫдженіе въ прѣдлагаемия отъ насъ конгресъ и така или инькъ да получатъ своето разрѣщение

Сега за сега ние ще се спрѣмъ по-подробно върху първата и, спорѣдъ както я нарѣкохме, най-главната задача, съ която има да се занимае опозиционния конгресъ.

Прѣди всичко — една малка оговорка. Вънешната форма, въ която ние обѣкохме своята мисълъ за главната задача на конгреса, на първи поглѣдъ би могла да се покаже обидна за една-две отъ опозиционнитѣ фракции, на които у насъ е прието да се приписва едно значително участие въ миналите насилийски режими. За да отстранимъ отъ себѣ си всѣкакво подозрѣніе въ каквото и да е задни мисли, съмѣтамъ за потрѣбно да заявимъ тукъ, че ние, не само нѣмаме намѣреніе да обиждаме когото и да е, но, че при сегашнитѣ толкова благоприятни за едно сливаніе на опозицията условия, считамъ за неприлично и прѣстъжно да се занимавамъ съ такива дребни и недостойни за единъ сериозенъ вѣстникъ работи. Ние сме увѣрени, че даже, ако єътъ числото на днешнитѣ прѣставители на опозиционнитѣ фракции, за които иде рѣчъ, се намиратъ хора, които да сѫ съчувствовали нѣкога на произвола, беззаконията и насилията въ управлението на държавата, то тѣ днесъ всички до единъ сигурно сѫ на противоположно мнѣніе. Българския народъ и българската интелигенция испатиха твърдѣ много прѣзъ послѣднитѣ десетина-дванайсетъ години, за да може да се допустне мисълъта, че и днесъ ще се намѣрятъ сериозни мѣже — освѣнъ власт имущитѣ и тѣхнитѣ органди, разбира се, — които да вѣрватъ, какво интереситѣ на отечеството могатъ, при каквото и да е условия, да оправдаватъ нарушението на законитѣ и царството на произвола. Па и международното положение на княжество, съ „прѣходността“ на което едно време се извиниха най-възмутителнитѣ безобразия и закононарушения, е сега вече ureгулирано. Съ една дума, ако не до тамъ блѣскавото неотдавнашно поведение на едни отъ опозиционнитѣ фракции и скжпите жертви, сложени на олтаря на

Спомоществованіята почватъ отъ началото на всѣки мѣсецъ

Чиена, ржкописи и пари се испращатъ до Редакцията въ Руссе.

частни обявления се плаща:

По 2 ст. на дума на първата страница

и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 ст.

отечеството отъ страна на други, могатъ да ги дѣлятъ въ нѣщо по отношение къмъ миналото, то, за да се избѣгне повторението на това мрачно и позорно минало, истинскитѣ, добре разбранитѣ интереси на отечеството настоятелно изискватъ да се не растрявятъ вече стари рани и да не се подигатъ въпроси отъ личенъ и каприциозенъ характеръ, когато е турено на карта самото сѫществуваніе на българската държава.

Надѣмъ се, че не ще бѫдемъ злѣ разбрани. . . .

Слѣдъ тая оговорка, ние можемъ смѣло да пристъпимъ къмъ развиваніе основната мисълъ на днешната си уводна статия, — което и ще се поможимъ да направимъ до-пъти.

Конезаводското дѣло въ България

(Продължение отъ брой 39.)

Прѣзъ 1896 година на държавнитѣ и окрѣжни жребци се пустинихъ около 10,000 частни земедѣлъчески кобили.

Освѣнъ това на станжлитѣ прѣзъ миналата година окрѣжни изложби (конкурси) се каза, както това самъ говори и г. Управляющій М-вото на Търгов. и Земедѣлъците въ своя докладъ до Народ. Събрание, че резултатътѣ отъ пущането на държавнитѣ и окрѣжни жребци на частни кобили сѫ едни отъ най-обвѣщающи и че малото наше конезаводско дѣло е поетапено въ техническо и икономическо отношение на здрави основи.

Резултатътѣ отъ тѣзи конкурси сѫ изложени въ слѣдующата таблица:

Мѣстото на конкурса.	Числ. на явивши се изложители съ коне.		Числото на наградени изложители на коне.		Суммата на награди (лв.)
	Жребци	Кобили съ и бѣзъ кончета, както и млади кончета отъ 1 до 3 год.	Жребци	Кобили съ и бѣзъ кончета, както и млади кончета отъ 1 до 3 год.	
Ески-Джумая	156	353	53	87	4500
Б. Слатина	36	138	22	58	1400
Ловечъ	26	144	6	48	1900
Хасково	8	65	4	24	1000
Видинъ	20	160	6	70	2000
Кюстендилъ	10	6	8	4	200
Смил-Пазар (Рус.)	50	60	24	25	2500
Севлиево	41	67	14	25	1200
Свищовъ	56	126	28	62	2000
Трънъ	33	34	15	17	400
Добричъ	81	84	61	48	2900
Ямболъ	30	34	22	21	1400
Шлѣвенъ	18	222	17	118	1400
Всичко	565	1493	280	607	22800

Прѣзъ послѣднитѣ двѣ години и частната инициатива не е стояла съ сгърнати рѣчи по отношение на подобрителното дѣло на мѣстното коневѣдство. По настоящемъ въ България сѫществуватъ 35 частни конезаводи, въ които се намиратъ около 900 мѣстни и чуждестранни кобили. Въ заводите на Търговия и Земедѣлъците испрати прѣзъ настоящата година за пущане на заводските кобили потребните доброкачествени жребци. Особенъ интересъ прѣставляватъ откритите конезаводи отъ г. г. конезаводиците г. Хаирловъ (Севлиевски окрѣгъ), Братя Ненчови (Бургаски окрѣгъ), К. Поповъ (Бургаски окрѣгъ), Лука Ангеловъ (Варненски окрѣгъ), тѣ като въ тѣзи конезаводи се намиратъ едно голѣмо число чуждестранни прѣкрасни кобили. Въ тѣзи конезаводи сѫ дѣйствуващи държавни породисти жребци отъ двѣ години насамъ и получените резултати отъ това пущане сѫ едни отъ най-обвѣщающи.

Вѣрваме, че нещо да бѫде излишно, ако кажемъ нѣколко думи и върху управлението на конезаводите за жребци и неговите мѣстни органи.

Главното Управление на държавните и окрѣжни конезаводи и складове за жребци се намира въ М-вото на Търгов. и Земедѣлъците и то се повѣрива, съгласно чл. 5 отъ новия законъ по коневѣдството, само на лица съ специални познания и практика по конезаводството и слѣдъ обязательно прослужване отъ тѣзи по-

1) Младите кончета произлизатъ отъ държавни и окрѣжни жребци.

2) idem.

слѣднитѣ най-малко петъ години на директорска длѣностъ въ државнитѣ конезаводи и складове за жребци. Цѣлта на законодателя въ този случай е била, да се създаде трайност и епархия въ службата по државнитѣ конезаводи, тъй като отъ практиката въ другитѣ држави, а тъй също и отъ печалната история на нашии бивши кабиюшки конезаводи, излази на явето обсъжданство, че државнитѣ конезаводи и складове за жребци само тогава може да процътвятъ, когато управлението имъ се повъръва само на специалисти, израстили епархически и по старшинство въ државнитѣ конезаводи и складове за жребци. Тъзи законодателна гаранция е отъ особена важност за млади страни, като България, гдѣто случайнитѣ партийни течения и интриги извличатъ на повърхността инотоарни бездарници. За директоръ на државнитѣ конезаводи и складове за жребци се назначаватъ само лица съ специални познания и практика по коневъдството и слѣдъ прослужването най-малко на една година въ второстепенна, но специална длѣностъ въ државнитѣ конезаводи и складове за жребци. Упрашителъ на конезаводите, както и директоръ на државнитѣ складове за жребци се назначаватъ и уволняватъ слѣдъ приходицването на надълъжнитѣ Височайши Укази. За въвеждането на рѣдъ, правилност и трайност въ окрѣжнитѣ складове за жребци, тѣзи заведения се повъръватъ за въ бѫдже, съгласно новия законъ по коневъдството (чл. 9.), на М-во на Търговия и Земедѣлието и това послѣдното ги управлява чрѣзъ окрѣжнитѣ ветеринари, които съ отговорни прѣдъ Министерството за правилния вървѣжъ и успѣхъ на тѣзи заведѣния, а окрѣжнитѣ пост. комисии само поддържатъ окрѣжнитѣ складове и контролиратъ вървежа на работите въ тѣхъ заедно съ окрѣжнитѣ съвѣти по коневъдството и г. г. окрѣжнитѣ управлятели. Служащите при окрѣжнитѣ складове за жребци се ползватъ съ еждѣтъ права по отношение на државната пенсия, както и тѣзи при окрѣжнитѣ складове за жребци. При окрѣжнитѣ складове се прѣдвижда и длѣностъта на единъ постояненъ ветеринаренъ фелдшеръ.

Приедугата при државнитѣ конезаводи и складове за жребци се състои отъ военни команди, взети отъ дѣйствующите части на войската и въ смисълъ единъ войникъ за три жребци, петъ кобили и шестъ млади кончета. Тъзи пѣкъ въ окрѣжнитѣ складове за жребци се състои отъ запасни грамотни войници отъ кавалерията и артилерията и въ смисълъ единъ коняръ за три жребци.

На съвѣшкъ ще кажемъ, че управлението на конезаводите е направило вече нужните изучвания за да се подобри и увеличи производството на катари, особено въ Южна България, гдѣто това производство е съвмѣстимо съ традициите и навикъта на мѣстното земедѣлско население и освѣнъ това е едно отъ най-възаградителните. За постиганието на тъзи цѣлъ въ южно-българските складове за жребци се прѣдвиждатъ особни отдѣлени за магарешки жребци, каквито вече въ пловдивския окрѣженъ складъ се на мираятъ и то на брой четери.

Като провинциални органи на Министерството на Търговия и земедѣлието или по добрѣ на управлението на конезаводите служатъ окрѣжнитѣ и общински съвѣти по коневъдството. Въ окрѣжнитѣ съвѣти по коневъдството влизатъ представители на Военно-Министерство. Въ общинските съвѣти по коневъдството влизатъ не само общинските служащи, но и по-виднитѣ коневъдци въ общината, както общинските учители и свѣщенници.

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ—ПАЛЕ.

Отъ Edouard Laboulaye.

(Продължение отъ брой 41).

Повечето отъ раненитѣ не сѫ мѣрдахъ никакъ, нито пѣкъ говоряха. Тѣхни болѣзни поглѣдъ казваше на Зюмбюланъ:

„Безъ васъ, ний не Ѣхме да бѫдемъ днесъ въ такова състояние.“ И Зюмбюлановото сърдце отъ тѣзи думи твърдѣ много се съкрушиаше.

Въ края на една галерия принца влезе въ една зала, гдѣто правихъ операциите. Тамъ бѣше прострѣнъ Минзофарко, който викаше смъртта съ голѣмъ викъ. Двама хирурги, въ кръвь до лакти, рѣжахъ злочестни сиромахъ войникъ и се шегуваха съ него, за да му даватъ куражъ.

Крѣщи още, като нѣмашъ работа, казваше единъ отъ операторите; на, вече шестий куршумъ изваждамъ отъ тѣлото ти, и не съмъ закачилъ нито единъ органъ. Два прѣста на дѣсниятъ кракъ смазани, какво има отъ тѣхъ? Ти, човѣче, си по Ѣащливъ отъ много честни лица.

— Убийте ме! убийте, ради Бога, крѣщеше Минзофарко; азъ искамъ да умрѫ!

— Не, каза принца, като се приближи до ранени; ти не бива да умрешъ. Минзофарко, ти трѣбва да живѣешъ за Латинка и да ѝ покажешъ крѣста, който ти заслужи напълно съ своето юначество.

— Да, да, Ваше Величество, извика умирающия, азъ Ѣе живѣя за нея, за васъ; благодаря, крайно благодаря! и той заплака.

Щомъ направи принца нѣколко стъпки напрѣдъ,

На работа! . . .

Какво славно врѣме бѣ прѣди вѣкове, каква геройствена сила въодушевяваше сърдцето на всѣки християнинъ за защищаване вѣрата, народността си и събрата си отъ варварите! Риари, мѫже, жени, калугери и дѣца тичахъ за въ Иерусалимъ да пролѣтъ послѣдната си капка кръвь . . . Всички Европейски сили бѣха съединени въ едно: да побѣдятъ звѣра. Сега, обаче, самитѣ ужъ цивилизовани, хумани френци, нѣмци, англичани, защищаватъ сѫщия врагъ и подкрѣпятъ изнемощѣлата му власть. Тъзи ужъ християнска Европа прѣгъща и пази убийците на толкозъ хиляди невинни мѫже, жени и невинни дѣца, като проповѣдува тѣрпѣние бѣ да мисли, че съ тѣрпѣние може да се утѣша животното, а не и човѣка. . .

Половината на островъ Критъ е искана; Армения сѫщо; Македония и другитѣ владѣния на Турция биватъ отъ денъ на денъ истрѣбвани.

Тѣрпѣние! Но до тогава ли, до когато, поради кланиетата и потурчванията, ее вѣдвори царството на Мохамеда и въпроса се урѣди самъ по себѣ си . . . Когато непе има нужда даже да освобождаватъ християните, защото не Ѣе да ги има. Такова тѣрпѣние ли иска Европа? . . .

Българи, Гърци, Сърби, Македонци, трѣбва, спорѣдъ настъ, да се събудятъ дордъто е още рано; да оставятъ зависите на страна и задружно да отворятъ кръстоносенъ походъ срѣчу разслабналия тиранинъ и да взематъ това, което е тѣхно. Врѣмето не е за губене. Стига летаргия! Този, който незащищава правата и свободата си срѣчу тиранинъ, той не е свободенъ, а робъ, пълзяща ниска тварь. 20-и вѣкъ иска свободенъ духъ, ново направление, нови сили, нови реформи. Младежъта не трѣбва само да чете и пише, а и на дѣло да покаже прѣмѣръ на свободолюбие, безъ да се плаши отъ страданията, Ѣо биха могли да Ѣе причинятъ тиранинъ . . .

4/IV 97 г.

Н. П. С.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Извѣстията отъ тессалийската граница за послѣднитѣ два-три дена съдѣржатъ една успокойтелна нота, която ние се затрудняваме да рѣшимъ, на какво трѣба да се отдаде. Значи ли тя, че гърци сѫ се раскаяли отъ рѣшителната крачка, която направихъ нахлуването съ своите войски и възстанници въ Турция, или пѣкъ че последната, увѣрена въ нежелателните за нея сътнини отъ едно сблѣкване съ Гърция, нарочно се старае да придае на станалото единъ чисто случаенъ характеръ, — това е мѫжно да се опреѣди. Въ всѣки случай, характерно е, че и дѣвѣтъ страни се мѫчатъ да свалятъ отговорността една върху друга и да убѣдятъ Европа въ своята абсолютна невиновностъ.

Верѣдъ многобройнитѣ противорѣчиви съвѣдѣнія, които ние прѣдохме въ минали си брой, за сѫщностъта на събитията, произлѣзли на гръцко-турската граница миналата недѣля, — особенъ интересъ добива послѣдните извѣстии, които намираемъ въ послѣдния брой на парижкия вѣстникъ „Temps“:

„Три гръцки възстаннически чети, състоящи всѣка една отъ 600 — 1,000 души, това сѫ всички гръцки въоружени сили, които сѫ нарушили ненрикосновеността на отоманска империя. Съгласно депе-

Цвѣтковъ, който бѣше се увиль въ постелката си, подаде сухото си лице, и, глѣдайки весело Минзофарко, извика:

— И ти си злочестъ, а? колко жалѣя, че не Ѣе се случи да хванѫ азъ шестъ куршума въ тѣлото си, та краля да дойде пѣшкомъ при мене, да ме пита за здравието ми и да ми даде орденъ.

При шума на тоя дебель гласъ, Зюмбюланъ се обрѣна.

— Сержантъ Цвѣтковъ, каза той, азъ ви видѣхъ вчера при себе си и самъ ви записахъ въ дневника заповѣдъ. Васъ не Ѣе забравимъ.

Сержантъ си отвори устата, мръдна си дѣвѣтъ рѣцъ, опита се да глытне нѣщо, което го душеше, но не сполучи, и вмѣсто всѣкий отговоръ, исправи се въ фронтъ и отдаде военна честь: Зюмбюланъ се усмихна за прѣвъ пѣтъ.

Като се вѣрна въ главната си квартира, принца намѣри тамъ графа Всебѣрковича наедно съ кавалера Бѣборанина. Два часа слѣдъ като прочете въ официалниятъ вѣстникъ извѣстиято за болѣстта си, адвоката тутакси се затече при своя честитъ другаръ, и послѣ десетъ минути разговоръ съ него, вѣрна се у тѣхъ си съвѣршено здравъ. Честити сѫ онѣзи хора, които не вѣрватъ нищо на земята, тѣ виваги биватъ ми-нистерски другари!

Щомъ Зюмбюланъ видя графа, приближи се до него и го хванѫ за рѣката.

— Моля ви, безъ комплименти, каза той: за всичко това ний Ѣе поговоримъ по-късно, кога се вѣрна отъ тукъ. Сега говорете ми за моя народъ, за васъ, за вашето семейство. Какво, вий не се ли беспокоихте много?

— Господарю, каза Всебѣрковичъ, за това вий не ни оставихте врѣме. Само дѣщеря ми, слаба като всички жени, не спеше, а все чакаше новини отъ войските. Бѣхъ принуденъ нѣколко пѣти да я гълъж.

питѣ, получени отъ турския главнокомандуващъ Етхемъ-паша, подробностите на възстанническото наше-ствие се свеждатъ къмъ слѣдующето:

„Възстанниците, състоящи отъ Енироти, Македонци, Италиянци и други чужденци, сѫ заели най-на-прѣдъ Калабака, едно село, находяще се на съверо-западъ отъ Трикала и на истокъ отъ Янина, и съставляюще крайната точка на желѣзоплатните съобщения между Лариса и Трикала. Спорѣдъ една телеграмма отъ агенцията Хавасъ, задържана отъ гръцката цензура, движението се било почнало еще миналата ерда. Но еднакъ въ сѫбота приори по-голѣмата част отъ възстанниците, командувани отъ бивши гръцки офицери и въоръжени отъ атинската национална лига, сѫ тръгнали къмъ турската граница, слѣдъ като сѫ получили благословение отъ единъ пошъ и се заклѣли подъ дѣвѣ знамена, врѣчени тѣмъ съ голѣмо тѣрпѣние. Марша се е почнала въ съверо-западна посока и границата е била мината въ различни точки на скалистата мѣстност между Мецово, Кривина и Крайна. Хакъ-паша, командантъ на турските войски, расположени около Кривина, прѣдувѣдомъ за нападението отъ пограничните постове, отишъ съ нападателите, като взелъ прѣдварителното съгласие на Етхемъ-паша. Почнало се едно сражение, което траело отъ зора до 5 часа послѣ пладнѣ. Тѣй като боя е станалъ главно въ пограничните гори, турцитѣ не сѫ могли да опреѣдѣлятъ, да ли въ числото на възстанниците е имало и рѣдовни гръцки войници. Въ очакване на заповѣди отъ Цариградъ, Етхемъ-паша побѣрзъ да испроводи подкрѣпления на границата и увѣдомилъ другите началници на турската войска да се държатъ готови за всѣки случайностъ. Резултатъ на сражението не сѫ познати точно. Турски исто-ници утвърдяватъ, че боя не е билъ тѣрдѣ кръво-пролитенъ и че възстанниците, заобиколени тѣрдѣ скоро отъ турските войски, сѫ биле принудени да отстъпятъ на гръцка територия. Тѣзи версии се подтвърждаватъ отъ една телеграмма до „Daily Chronicle“, която казва, че турцитѣ сѫ прѣслѣдвали нападателите, насилили ги да минатъ границата и даже атакували три гръцки погранични поста“.

При всичко това, въ Цариградъ продължаватъ да мислятъ, че рѣдовни гръцки войски сѫ вземали живо участие въ нападението на турската граница. Една депеша отъ турски официозентъ исто-ници съобщава даже, че 8-и и 9-и стрѣлкови баталонъ отъ 7-ия полкъ на гръцката армия сѫ биле въ първите рѣдове на нападателите.

Въ Петербургъ ставатъ голѣми приготовления за посрѣдницието на австро-германски императори, както и на прѣдѣдателя на френската република, които, спорѣдъ както вече съобщихме милиция нѣщо, се готвятъ да посѣтятъ послѣдователно руския дворъ слѣдъ великиденските празници. Новината, какво прѣзъ това време Ѣѣлъ да отиде въ руската столица и българския князъ, не се подтвърдява. Нѣкои европейски вѣстници ставатъ отзивъ на единъ не до тамъ въро-тъгъ слухъ, спорѣдъ който идущата есен Ѣѣлъ да станатъ голѣми руски маневри около Бѣлостокъ, на които маневри Ѣѣлъ да присъствуватъ и троицата горѣкъзани државни глави.

На едно запитване по възточната политика на Италия, италианскиятъ министъ на вън-настъ и Г. Висконти Веноста е далъ слѣдния отговоръ, който, прѣдъ видъ на проиходящите на Истокъ събития, до-

— Истина ли? каза Зюмбюланъ. Очите му съвѣт-нажъ и той се замиши.

Графа не бѣше дошелъ на лагеря за празни работи. Той изведенъ Ѣѣлъ прѣминъ къмъ сериозните и взе да говори за условията на мира. Послѣ такава блѣскава побѣда можаше да се изиска всичко. Четири непрѣятелски области доходжаха добъръ за лапни-мухитѣ; трѣбване да се настои, Ѣо жеравитѣ съ устъжка да ги отстъпятъ на Лапни-мухитѣ. Наистина, жителите на тая земя нѣмахъ нищо общо съ побѣдителятѣ, тѣ даже ги мразяха отдавно, защото не имъ бѣхъ единакви съ Лапни-мухитѣ нито язика, нито въро-исповѣдането, нито правятъ, но това имаше малко значение. Политиката не се сира на такива малки работи; съ добри гарнизени и тѣрдѣ управление такива омрази се надвиватъ лесно. За това стига да се пожъртвуватъ дѣвѣ три поколѣнія, което

бива особно значение: „Ако една война между Гърция и Турция стане неизбежна — каза министър — си лите ще останат съгласни да локализират нейните постигания и да попречат съвсички сърдства на нарушението на европейския мир.“ Италия съ удоволствие присъединява своите усилия към тези на Европа за успокоенето на Истокът и тя ще продължава този път, без да измени на своя дългъ или на своето твърдо рещение да бъде единът елементъ на прогресът и на миръ въ концерта на народите“.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

Обръщаме вниманието на читателите си върху обявленето на комисията за събиране доброволни помощници за въздижение памятникъ на загиналите пръв месец Февруари 1887 год. въ Русе и Силистра български патриоти, поместено на първата странница върху днешния брой на в. „Законност“ и какимъ онзи отъ тъхъ, които съчувствуват на идеята, за постигането на която комисията е съставена, да внесат своята лепта, колкото незнанилна и да е тя. Не би било зле, ако и другите въстаници биха напечатали това обявление.

Научаваме се, че една отъ стапти (склада) на градското общинско управление е пълна съ надписи и номера (излянъ отъ тучъ) на градските улици и къщи, споредъ новите имъ наименования и нумерации. За тези надписи и номера биле заплатени 11,000 лева нѣщо прѣди две години и половина. Ние се чудимъ, защо тези работи се търкалятъ тѣй безцѣло въ общинското управление, когато тѣхното поръчване и исплатение отъ празната градска каса е станало, въроятно, защо отъ тъхъ се е чувствувала нѣкаква потрѣба. Едно отъ двете: или надписите немогатъ да се турятъ на съответствующите тѣмъ места, понеже всичките улици не съ още уреголирани, и въ такъвъ случай тѣ нѣмаше защо да се поръчватъ, или пъкъ единъ пътъ поръчани и испратени тѣ нѣма защо да се търкалятъ изъ складовете на общинското управление.

Думата има общината.

Бившия помощникъ на русенския кметъ, г. Ст. Миховъ, е получилъ тези дни една покана отъ управлението на дружеството „Гирданъ“ да исплати нѣкакви 150 лева, за които той бѣль станалъ поръчатель на нѣкой си В. Видинлиевъ и които билъ исплатилъ още на 4-и Ноември м. г. подъ квитанция № 14. Този фактъ най-добре характеризира начина, по който се водятъ събитията на дружеството „Гирданъ“ и качествата на неговите управници, които отъ една страна си искатъ вземанията отъ хората по два пъти, а отъ друга — си позволяватъ да касиратъ изборите на неудобните тѣмъ членове на управителния съвѣтъ.

Думата има г. Сим. Сп. Златовъ.

Напослѣдъкъ градското общинско управление е позволило на Ибрахимъ Нуриевъ да си построи дюкянъ върху една отъ старите градски улици, близо при етата бания, безъ да вземе мѣрки да се отвори новата улица, които има да замѣни сегашната. Независимо отъ това, кметството допуснало строителя да искочи и напълни съ токо що угасена варъ посрѣдъ улицата една дълбока яма, неоградена съ нищо. Завчера,

си привикне човѣкъ на такива глѣдки. Но великиятъ кралъ се противи на тая слабостъ на чувствата, той прѣвъсичко обръща внимание на голѣмството на дома си. И до когато тукъ, на земята, ще има различни правителства и народи, до тогаъ ще има омрази, войны и битки. Войната е болѣсть, азъ се съгласявамъ — но тая болѣсть е неизбежна. Всичко кое то може да направи човѣшкътъ умъ, то е да намали поводите за войни, а за постигане това кое срѣдство е по добро, отъ колкото да се смаже неприятеля и да се обезсели?

— Господине графе, каза Зюмбуланъ, вий забравите историята. Ето вече петът вѣкове, какъ се биемъ съ сѣдитъ си, убили сме милиони хора, но повдигнали ли сме се нѣкакъ напрѣдъ? не сме ли си все ний? Не. Войната разда омраза, а не ли винаги омразата ни кара да се биемъ и да си вадимъ единъ другимъ очите? Врѣме е да се откажемъ вече отъ тая стара и лъжовна политика. Азъ искамъ миръ.

— Господарю, извика кавалера Бѣрбораниъ съ тѣржество гласъ, азъ немогѫ да се начудя на умѣренността на Ваше Величество; но нѣка позволи краля на вѣрний си слуга да говори напълно отворено. Тежко и трудно е да се оставятъ старите прѣдания, съ които се голѣмѣ дома на Лалетата. Ума на вахитъ прѣдѣди, господарю. . . .

— Г-не рицарю, каза принца, вий вече сте миказвали това слово, потрудете се да го опровергаете бѣдътата сессия.

— Хмъ! каза си низко Бѣрбораниъ, графа, както се види, много по слабо се крѣпи на мѣстото си, отъ колкото си мислѣхъ.

И той си сѣдна тихо. Двѣтъ страни мълчахъ гробно нѣколко минути; най-сетиѣ, Весѣрковичъ взе думата.

— Господарю, каза той, прѣди да вземеше Ваше Величество такова важно рѣшение, азъ ви моля да по-

на 3-и того, дѣтето на г. Стерио Папу, живущъ по сѫщата улица, като си играяло наблизо около постройката, паднало нечаянно въ ямата и било извлѣчено отъ нея ослѣпяло и полумъртво. Читатели лесно ще си представи скърбта на злочестните родители на дѣтето и, надѣвъ се, ще осъди тѣзи нераѣбрани градски порядки, при които също възможни такива ужасни катастрофи. . . .

Имали сме нѣколко пъти случай да чуемъ мнозина граждани, да се оплакватъ отъ распорѣжданията на градското общ. управление по отчуждение имотите на частни лица въ полза на общината. Споредъ тѣхното казование, Управлението давало заповѣдъ на своите стражари и пожарници да срутиятъ извѣстенъ имотъ, подлѣжащъ на отчуждение, безъ да бѫдатъ исполнени прѣварително изискуемите се отъ закона формалности, както: назначение на една комисия, която да оцѣни отчуждаемото място, съобщение постановлението на комисията на ступаница, който, може би, и нѣма да се съгласи съ тѣзи оценки и пр. Не ще съмѣни, че при тия условия интересите на заинтересуванието лица силно страдатъ, понеже отъ една страна общинското управление имъ взема имота и почва да се ползува отъ него, а отъ друга — не само не исплаща неговата стойност на притежателя, но и не му съобщава даже оценката на комисията. Тѣзи дѣйствия съ противъ закона (чл. чл. 28, 33 и 44 отъ закона за отчуждение на недвиж. имоти за държ. и обществ. полза) по силата на който никакво завладѣване на имотъ отъ страна на общината не може да стане, до като не се заплати или не се внесе за пазяне въ мѣстното ковчежничество одобрѣното отъ притежателя или опредѣленото отъ сѫда обезщетение.

Обръщаме вниманието на надлѣжните власти върху тѣзи арбитрарни постъпки на русенското кметство и се надѣвъ, че ще се направятъ нужните распорѣждания за не повторенията имъ въ бѫдеще.

Прѣзъ послѣдните дни забѣлѣзваме, че градските метачи подмитатъ улиците, особено главните, както напр. Александровската ул. посрѣдъ бѣль день, около 3—4 часа посрѣдъ пладнѣ, т. е. въ това именно врѣме, когато въ града има най-голѣмо движение. Обръщаме вниманието на общинското управление върху този фактъ, и го молимъ да заповѣда на своите метачи да чистятъ улиците сутринъ рано, както е прието на всекадѣ, та да не срѣщатъ гражданинъ неприятности отъ стѣлбовете пархъ, които се дигатъ въ града срѣдъ бѣль денъ.

Градската градина, находяща се на Александровската площадъ, отъ денъ на денъ повече и повече се украсява. Научаваме се, че общинското управление е условило тѣзи година за градски градинаръ извѣстния на русенци мѣстенъ любителъ на цвета Стоянъ Самоуѣкъ, който, между другите нововведения е поставилъ верѣдъ градината едно хубаво лимонено дърво съ нѣколко плода, които правятъ особено приятно впечатление на публиката. Осъвѣнъ това кметството е направило по срѣдата на градината единъ шадравънъ (фонтанъ), който бѣ откритъ за първи пътъ на 1-и того. Водохранилището, отъ гдѣто иде водата за фонтана, се намира на пожарната кула. Ние сърадваме общинското управление за тѣзи му грижи относително градината, и бихме желали да го ви дадемъ тѣжъ сѫщо грижливо и за другите не пѣ-малко важни интереси на града. Нека забѣлѣжимъ, впрочемъ, че трѣбата на

слушате още веднѣжъ човѣка, който е останалъ на служба на монархията. Кралевската власт поддържатъ два стѣла: администрацията и войската. Да отелабимъ една отъ тѣзи дѣлъ подпорки, ще рече да уничтожимъ всичко. Ако се установи вече миръ, ще ли пакъ се дѣржатъ на кракъ петъ стотинъ хиляди войска? Какво ще прави Ваше Величество неблагодарните си офицери и солдатите безъ работа? Страната ще принася ли дѣлго врѣме единъ налогъ толкоъ тежъ?

— Ний ще врѣнемъ на нивата си триста хиляди роботници, отговори принца: всички ще спечелятъ отъ туй.

— Въ такъвъ случай, подвзе графа, не трѣбва да се прѣобразува само войската, но и администрацията, и данка, и всичкото правителство. Тогаъ ний всички трѣбва да се заловимъ на работа и на економия, както малките народи безъ име, които ни окрѣжаватъ.

— А зле ли ще бѫде? каза Зюмбуланъ.

— Да, господарю, много лошаво, защото денъ, въ който Ваше Величество ще распустите войската, ще бѫде посрѣдниятъ денъ на нашата стара и славна държава. Краля е младъ и още не е хваналъ напълно чудесната наредба на царството си; иначе не би нито помислилъ, да строи едно такова безприлично оръдие. Изучете нашата дивна централизация,*) господарю, и вий ще се увѣрите, че неможе да се измени друго срѣдство за сбиране въ рѣцѣ на краля всичките сили, всичките пари, всичките извори на царството. Народа нѣма нищо свое. Златото му, кръвта му, синовете му, всичко е кралевско.

(Слѣдва).

* Централизация — съсрѣдоточение, държание правителствената власт на едно място, въ противъсть на децентрализация — съвсично устройство съ самоуправление на всичка община.

фонтана е до толкова прости и некрасива, щото се губи всичкиятъ ефектъ отъ фонтана и неприятно дѣствува на естетическото чувство на зрителя. Бато съ се исхарчили толкова пари за шедравана, можало би, мислимъ, да се похарчи още нѣщо за една по красива тръба. Нали фонтана е направенъ ужъ за укращение! . . .

Пропуснахме да съобщимъ въ миналия си брой, какво въ понедѣлникъ, на 31 Мартъ, въ салона на хотелъ „Ислахъ-Хане“ г. А. Фридентъл даде единъ прѣкрасенъ концертъ, въ който, споредъ афиши, трѣбаше да вземе участие и г-жа Р. Панайотова. Послѣдната, обаче, вслѣдствие на едно внезапно заболѣване, не можа да испълни своето обѣщане, за което, прѣдъ началото на концерта, г. Фридентъл съобщи на публиката, като обѣща да я задоволи самъ съ играта си на фортецио до колкото му позволява силътъ. Това си обѣщане г-ня Фридентъл оправда напълно: неговата артистическа игра, художественото испълнение на всичките безъ исклучение номера и въ висша степенъ развитата техника приведоха въ вѣсторъ публиката. Съ особена вѣщина биоха изиграни слѣдните писки: „Бурята на морето“, „Полонезъ“ отъ Шопена, „Славей“ и „Вълните“. Единственото нѣщо, което неволно се хвърляше въ очи всѣкому, бѣше отъ съществието на слушатели: бѣха се събрали всичко около 30—40 души.

Научаваме се, отъ достовѣрно място, че италийската оперна трупа, която за послѣдне врѣме гастролира съ голѣмъ успѣхъ въ гр. Варна, сигурно пристига утрѣ на 7-и того за първи пътъ въ града и въ сѫщата вечеръ дава първото си прѣдставление, извѣстната опера на Верди „Трубадуръ“. Тя ще състои да остане въ града ни само за дѣлъ прѣдставления, отъ които второто ще бѫде операта „Лючия-де-Ламермуъ“. Прѣдставленията ще се даватъ въ салона на „Хотелъ Централъ“.

ИЗЪ ВѢСТИЦИИ И СПИСАНИЯТА

Получили сме една дописка отъ Рахово, пълна съ прѣнтересни съвѣдѣния за неотдавнашния допълнителенъ изборъ за народенъ прѣдставител, за какъвто, както вече знаятъ нашиятъ читатели, раховската полиция избра кассирания въ миналата сесия на народното събрание депутатъ г. Иорданъ Ионовъ. Съжаляваме, че многото материалъ ни принуждава да отложимъ публикуването на тая дописка за слѣдующия брой. За неизлишно считаме, обаче, да приведемъ тукъ една твърдъ сполучлива характеристика на раховския полицейски избранникъ, която намираме въ послѣдния (94) брой на р. „Знаме“.

Най-интересния отъ всички допълнителни избори е станали въ Орѣхово, гдѣто е избранъ Юранъ Ионовъ. Тоя господинъ е влахъ отъ Орѣховско. Още отъ младина, той се е наелъ да докаже, че може да извѣрши всички позорни прѣстъпления, които се срѣщатъ въ Углавния Кодексъ, както се изражава Орѣховскиятъ граждани въ едно прошение до Народното Събрание. По нѣкои отъ тия прѣстъпления Ионовъ е билъ осъденъ и е лежалъ въ затворъ. Въ Стамболовско врѣме съмъ Стамболовъ и Свирчо Петковъ търсеха денемъ съ свѣтици подобни испечени специалисти по крадение обществени пари. Ионовъ се прѣставилъ, билъ одобренъ и прѣложенъ на Орѣховскиятъ избиратели, да го избератъ за народенъ прѣдставител. Орѣховчанетъ не могли да скрѣшатъ хатъра на министъ, и по такъвъ начинъ Ионовъ става прѣдставител въ нѣколко Стамболовски народни събрания. Тамъ той се отличава съ прѣданостъ и патриотизъмъ. Слѣдъ паданието на Стамболова, противъ Ионова били възбудени още нѣколко угловни дѣла за разни прѣстъпления прѣзъ патриотически периодъ. Ионовъ почналъ да мисли, какъ да се избяви отъ това нещастие. Обстоятелствата му помагатъ: распушта се VIII Народно Събрание. Слѣдъ това се назначава: за Вратчански Окр. Управлятел Н. Груевъ, старъ неговъ познайникъ и съратникъ при Стамболова, а за Околийски Началникъ въ Орѣхово — нѣкой си Петъръ Начевъ, човѣкъ напълно пригоденъ за та кътъ, понеже една недѣля прѣди това му назначение билъ отчисленъ отъ Министерството на Правоедъците за безнравствено поведение. Груевъ и Начевъ се рѣшаватъ да създадатъ партия въ Орѣхово на г. Стоилова отъ Стамболовистъ и привличатъ къмъ себе си Н. Иванова, Братанова и Юр. Ионова. Види се, че на Народната Партия съ потрѣбни подобни хора. Всичко се свършува съ пълъ успѣхъ. Юранъ Ионовъ дохоща въ София, явява се при Свирчо Петковъ, кълне се въ вѣчна вѣрностъ въ общите имъ принципи, но обявява, че за сега обстоятелствата го кара да се съедини съ Стоилова. Казано — свършено. Ионовъ се врѣща въ Орѣхово съ карточка и се избира заедно съ Иванова и Братанова за народенъ прѣдставител. При провѣрките на изборите, отъ всички страни бѣха постъпили заявления срѣчу Ионова, и Народното Събрание, въпрѣки мнѣнието на Абрашева (другъ единъ влахъ въ Народното Събрание), подкреп-

пено отъ такива парламентски авторитети, както г. г. Антиковъ, Матей Поповичъ, Хр. Касабовъ, Манолъ Стефановъ и Георги Даскаловъ, го кассира.

Подобни на горната характеристики биха могли да се направятъ и за не единого още отъ полицейските избранници на г. Стоилова и ние се надвемъ, да можемъ да направимъ това въ едно недалечно бѫдже.

Най-послѣ и в. „Миръ“ продума по македонски въпросът и, както обикновено, не за да каже нѣщо по намѣреніята на българското правителство, или да освѣти общественото мнѣніе върху направенитѣ въ Цариградъ постѣжки за облѣгчение участъта на нашите отвѣдрилски братя, а да смутолеви работата съ нѣколко общи фрази и да испѣе още единъ химнъ по адреса на своя кумиръ, г. Стоилова. Ето какво казва официозния вѣстникъ (брой 369).

И удивително е наистина обвинението, което противниците хвѣрлятъ на Министра Прѣдсѣдателя, че тои послѣдни нищо не можатъ да направи прѣдъ Турция за защита на българските интереси, а ималъ всесилието да отстѣпва дому турските роби на чужди държави

Какво е направилъ г. Стоиловъ за защита на българските интереси не само прѣдъ тая или онай държава, но и навсѣкѫдѣ, кѫдѣто сѫ го викали нуждитѣ и идеалитѣ на българския народъ, това е извѣстно на цѣль свѣтъ, а има още много да се узнава, защото той всѣкидневно добива благоприятни за България резултати отъ своята държавническа дѣятельност. Ще спомѣнемъ само на събрата си, че именно г. Стоиловъ е човѣкътъ, който най-много е спомогналъ за подкрепленіето на Българската Екзархия и който е водилъ най-правилни отношения съ нея отъ самото си стѣпваніе на властъ.

Най-интересна въ горнѣтъ пасажи е логиката на правителствените редактори. Тѣ почватъ съ увѣрение, че г. Стоиловъ направилъ много нѣщо „за защита на българските интереси въ Турция“, а свѣршватъ съ това, че тѣхния вѣдъхновителъ „водилъ най-правилни отношения съ българската Екзархия“.

Отъ хора, които пишатъ за пари, естественно, не може да се очаква нищо повече

Можемъ, впрочемъ, да се утѣшаваме съ друга една новина, която намираме на чело на вѣтръшния отдѣлъ въ сѫщия број на „Миръ“ и която гласи слѣдующето:

Сѫобщава се за свѣдѣніе, че отъ настоящия брой нататъкъ г. г. Д. К. Поповъ и Д. Храновъ се оттеглятъ по собствено желание отъ редакцията на в. „Миръ“, ръководението на която остава за направъдъ върху Централни Клубъ на Народната Партия до окончателното сформиране на новия редакционен комитетъ.

Ще се надвемъ, проче, че съ излизането отъ редакцията на правителственния вѣстникъ на горнѣтъ двоица безсъвѣтни драскачи послѣдния ще се поправи поне до нѣкадѣ и ще заприлича на единъ сериозенъ и колко-годѣ безпристрастенъ органъ на печата.

Въ pendant къмъ цитиранитѣ по горѣ хвали на г. Стоилова, послѣдниятъ број на в. „Свѣтлина“ донася една корреспонденция отъ Цариградъ, която, слѣдъ като осаждда всичката дѣятельност на българските управници по македонски въпросът, се завршва съ слѣдующитѣ думи:

Българското правителство непознава работите въ Цариградъ. То изгуби много добри моменти за дѣйствие. Имаше възможностъ да се застави Турция да даде 5-тѣ берати, върху които българите иматъ законни права, но нѣмаше нито нуждното умѣніе, нито нуждния тактъ.

Писмо до Редакцията.

До Почтаемата Редакция
на в. „Законность“ Въ Руссе.

Комисията, избрана отъ множество македонци, събрани на 26 того въ София и испратена съ едно запитваніе по македонските работи до Г-на Прѣдсѣдателя на Върховниятъ Македонски Комитетъ, Ви моли да дадете гласностъ чрѣзъ уважаемия Ви вѣстникъ на приложението при настоящето отпечатъкъ по запитването и отговора.

София 28/III 97 г.

Съ почитание

За Комисията: Ив. К. Божиновъ.

Събранието на Македонци въ София.

Растрѣвожени отъ послѣдниятъ извѣстия, относително раздѣлението на Македония, на 25-и того, безъ специална покана, се събра голѣмо множество

Отговоръ-Редакторъ: Д. Коларовъ.

отъ македонци въ София, въ дружествения салонъ, отъ гдѣто искаше да се отправи прѣдъ прѣдсѣдателя на Върховниятъ Македонски Комитетъ, г. Иосифъ Ковачовъ. Обаче полицията не позволи тѣзи мирни манифестации, и, за да се избегне единъ скандалъ, събрали се, прѣди да си разотидатъ, упълномощихъ настъ да исказемъ прѣдъ прѣдсѣдателя на Комитета чувствата и готовността имъ, както и да го запитамъ по тия извѣстия. Ние отидохме при г. Прѣдсѣдателя и му прѣдадохме всичко това съ слѣдующитѣ думи:

Господине Прѣдсѣдатело,

„Едно голѣмо множество отъ живущите македонци въ София, възмутени отъ злобните извѣстия: че единъ съюзъ вече съществува между България, Сърбия и Черна-Гора за раздѣлението по между първите две държави на нашата родина Македония, за разграбванието на настъ македонцитѣ, който съюзъ стана подъ покровителството на славянска Русия; че г-нъ Нелидовъ, руския посланикъ въ Цариградъ — споредъ една телеграмма — се изявилъ противъ изаденитѣ берати на български владици въ Битоля и Дебъръ, понеже Сърбия имала претенции тамъ; че въ Битоля, гдѣто къоравъ сърбинъ нѣма, се открило вече сръбско училище, и било излѣзо сълтанския ираде за такива сръбски училища въ Солунъ и Воденъ; че цѣла Македония е плувнала въ анархия отъ турски разбойници, които ограбватъ, безчестятъ и затриватъ изобщо християнското население, днес на 25-и Мартъ 1895 год., въ 3 часа слѣдъ обѣдъ, се събра да размѣни мислите си. Слѣдъ дѣлги разсѫдженія, събрали се настъ за добре да дойдатъ всички заедно прѣдъ Васть, Господинъ Прѣдсѣдатело, да Ви отправятъ едно запитваніе по поводъ на това и да Ви изявятъ още веднѣжъ, че Македонцитѣ сѫ готови да дадатъ всички жертви за потрѣбните мѣрооприятия при сегашното тревожно положение на работите. Но тѣ бѣха застѣвани да не направятъ тази манифестация отъ българската полиция, която, по заповѣдта на българското правителство, бѣше готова да се ползува отъ 33-и чл. на закона за Полицията, — да стрѣля на македонцитѣ по улиците на българската столица, ако повече упорствуватъ събрали сѫ. За да се избѣгне тоя скандалъ, множество прѣди да се разотиде, натовари настъ да Ви изявимъ чувствата и готовността му, като същеврѣменно отъ името на това събрание питамъ Ви, Господинъ Прѣдсѣдатело, взимать ли сѫ потрѣбните мѣрки прѣдъ тѣзи грозни перспективи, която правителствата на България и Сърбия ни испрѣбъватъ сега.“

„Трѣба да се даде да разбератъ, прѣдъ който е нужно, че ако нашите скъпни жертви още не сѫ убѣдили нашите брати въ нашето съществуване, като човѣцъ, като единъ съзнателенъ народъ, и сега си позволяватъ да ни раздѣлятъ, както разбойниците дѣлятъ своята плячка, ние, македонцитѣ, имаме още силы, които съ готовностъ ще ги дадемъ въ жертва на свободата, ще поишрѣчимъ на тоя пъклъ планъ, или, поне ще измѣрѣмъ съ съзнанието на човѣцъ прѣдъ образованіи свѣтъ.“

Г-нъ Иосифъ Ковачовъ, Прѣдсѣдателя на Върховниятъ Македонски Комитетъ, слѣдъ като ни изслуша съ едно особено задоволство и внимание, отговори:

Господа,

„Съвѣршено справедливи сѫ вашиятъ страхове, причинени отъ послѣдниятъ слухове, които тѣ сили разstreвожихъ цѣлото българско общество, защото плашовете, за които се говори въ тѣхъ, и пряко сочжатъ противъ духовното и националното ни единство, отдавна и дѣлбоко застѣдало въ съзнанието на Македонския българинъ. Също така съвѣршено умѣстни сѫ и запитванията, които ю отправяте, относително дѣйствителността на тия планове, както и относително мѣрките, които Върховниятъ Македонски Комитетъ би мислилъ да вземе срѣдъ тѣхъ.“

„Но, дозволете ми, Господа, прѣди всичко, да обрна сериозното Ви внимание върху обстоятелството, че въпросните слухове идватъ исключително отъ срѣдата на печата, която не винаги е давала вѣри и точни съвѣршнини, и на който, сподобаватъ, било бы много прибѣрзано отъ наша страна да се довъряваме изведенѣжъ напълно. Послѣдниятъ съ по-честъ резонъ трѣба да потвѣрдя въ настоящия случай, когато той прѣтендира да бѫде отзицъ на нѣкакви враждебни силя, но настъ намѣрени, отъ една страна на Русия, която е дала хиляди доказателства за своята симпатии и за своята постъянна приязни сърдечно страдающи настъни въ турската империя, и най-наче сърдечно настъ бѣлгари, а отъ друга — на Свободна България, жизненниятъ интереси на която неотстъжно и неотразимо налагатъ на всѣко нѣйно правителство да изпи, като неирокосновенна драгоценностъ, ръченото единство на своята несвободени още братя. Наистина, прѣдъвидъ на разстроенното положение, въ което се настѣра днес Турция, доауглико е да се мисли, че се кронѣ, може би, нѣкакви планове по между настъ-близко заинтересованитѣ въ туй положение държави, по тия планове, дозволяватъ си да вървамъ, всичко можатъ да заключаватъ въ себе си, само не и расложванието на измѣнената наша родина. При все туй обаче, дѣлжимъ съмъ тукъ да обяви, че прѣдсѣдателствумъ отъ менъ Върховниятъ Македонски Комитетъ постоянно стои на стражата и не усмило бѫдѣ настъ всички евентуалности, които биха имали каквото-годѣ отношение къ настъ каузата, и че той, що ю бѫдѣ прѣдсѣдателъ и настъ жалка-

та, но истинска, опасностъ, отъ кѫдѣто и да би ишла тя, нѣма да манира да излѣзе своервѣмено съ своя глаш и съ своята мѣрооприятия за прѣпотребащането или отбиването ѹ, като храни въ себе си пълната надежда, че въ той случай, както и всѣки други, ще настъти у васъ, иа и у всички наши Македонци, идъто и да живѣятъ тѣ, готовността да му се притежатъ на помощъ при първа покана съ всички свои морални и материали срѣдства и сили. Туй е, Г-да, всичко що може да Ви каже въ отговоръ на вашите страхове и на вашиятъ запитвания.“

„Въ заключение, бихъ Ви най-горѣющо-помощилъ, да усилите духоветъ на множеството, което Ви е испратило тукъ, като имъ прѣдадете подлинно всичко, чо чухте отъ менъ, заедно съ сърдечната благодарностъ отъ страна на Комитета, за идъто тѣ така живо се интересуватъ отъ положението на дѣлъто ни и то го дълбоко цѣнятъ и чувствуватъ всичката му важностъ и сериозностъ.“

Никола Георгиевъ.
Стефанъ П. Георгиевъ.
Димитровъ.
Ив. К. Божиновъ.
К. Шаховъ.

ВИДИНСКА I КЛАС. ДЪР. БОЛНИЦА.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 320

Управлението на Видинската I Клас. Дър. Болница, като желае да устрои една болнична библиотека за болници, има честь да помоли г. г. авторитетъ да благоволятъ и подарятъ за тая цѣлъ по единъ екземпляръ отъ своята съчинения за библиотеката.

Гр. Видинъ, 31 Мартъ 1897 г.

Управителъ-Лѣкаръ: Д. Дарленски.
Секретарь: М. Вѣнковъ.

ПЪРВА СКУЛПТУРНА АТЕЛИЕРА

на

П. Гаваласъ, Л. Лиритисъ & С-ие

Ателиера за разни мраморни памятници и крѣстове. Приематъ се поржчи за всѣкаквъ видъ скулптурни и орнаментни издѣлия отъ камъкъ за здания, както и поржчи за бюстове.

Митническа улица, срѣщу Банкъ Отоманъ, въ гр. Русе. 2—5

ДА СЕ ПРОЧЕТЕ!

Обявявамъ на г. г. русенските граждани, както и на тия отъ съсѣдните градове: Варна, Силистра, Шуменъ, Свищовъ и пр., че отворихъ работилница за химическо прѣчистване и прѣбоядисване на разни дрѣхи: мѣжъски джакети, рединготи, дамски джакети, талии, рокли, дѣтишки дрѣшки и пр. Също приемамъ за прѣчистване разни къщи постелки и драпировки.

Прѣчистването става по два способа — химическо и обикновено. Химическото става отъ 2 най-късно до 5 дена, а обикновеното за 8 часа. Работилницата ми се намира въ улица „19-и Февруарий“ въ здането на г. Петръ Карадиевъ, задъ Окръжното Управление.

Съ почитание:
Христо Р. Бояджиевъ.

2—2

ОБЯВЛЕНИЕ

Настоятелството на Театрално-Музикалното Дружество „Лира“ въ гр. Русе съобщава на членовете си, че е взело рѣшеніе да ги покажи да платятъ вноси съзъ съ настъгодата година г-ну дружественому кассиеру, Ат. Симеонову, най-късно до 1-и Май т. г., защото тия, които не направятъ това, отъ горната дата нѣма да броятъ за членове, а, съгласно устава, ще трѣба да постѣжватъ на ново.

Настоятелството моли при това любителите на театра и музиката да се заинтересуватъ отъ дружеството и се запишатъ за членове.

Отъ настоятелството на Дружеството.

Русе, Скоропечатница на Ст. Ив. Роглевъ.